

Ann Cleeves  
*Secretele din Strada Portului*

Copyright © 2014 by Ann Cleeves  
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2015 pentru această ediție.  
Titlul original: *Harbour Street*

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: editura@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**CLEEVES, ANN**

**Secretele din Strada Portului / Ann Cleeves; trad.: Raluca Ștefan -**  
**București : Crime Scene Press, 2015**  
**ISBN 978-606-93958-0-6**

**I. Ștefan, Raluca (trad.)**

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: mai 2015

Tipărit în România, FED PRINT

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ann Cleeves

# Secretele din Strada Portului

Traducere din limba engleză de Raluca Ștefan

**CRIME SCENE PRESS**  
**2015**

**Ann Cleeves** s-a născut în 1954 și a copilărit în partea de vest a Angliei, în Herefordshire și, apoi, în North Devon.

După ce a renunțat la facultate, a practicat o serie de *job-uri* ocazionale dintre cele mai diverse: asistent social pentru copii, bucătar la un centru de observare a păsărilor, ajutor de salvamar și ofițer pentru eliberarea condiționată. S-a căsătorit cu Tim, un cunoscut ornitolog și, când acesta a primit un post pe micuța insulă Hilbre, aflată în estuarul Dee, unde ei doi erau singurii locuitori, s-a apucat de scris.

Au urmat mai multe romane (peste douăzeci), publicate începând cu 1986, și traduceri în peste 20 de limbi până în prezent.

Cele două serii de succes ale lui Ann Cleeves au fost transpuse în două seriale TV realizate de ITV (după cărțile care o au drept protagonistă pe Vera Stanhope) și, respectiv, BBC (după volumele din seria „Shetland”). Serialul „Vera” a fost deja difuzat în peste 30 de țări, printre care Australia, S.U.A., Germania, Cehia, Polonia, Japonia, Canada, Suedia etc.

În 2006 Ann Cleeves a primit premiul *Duncan Lawrie Dagger*, acordat de către *Crime Writer's Association (CWA)* pentru primul roman din seria „Shetland”, *Raven Black* (tradus în limba română sub titlul *Negru de corb*, Crime Scene Publishing, 2012).

Anul 2014 a reprezentat pentru autoare una dintre cele mai bune perioade literare, succesul celor două seriale TV atrăgând după sine vânzări excepționale ale tuturor romanelor sale.

## Capitolul 1

**J**oe Ashworth își croia anevoie drum prin mulțime. Era înainte de Crăciun, iar metroul dădea pe-afară de călători care-și burdușeau pungile pline cu cadouri inutile. Peste tot se auzeau bebeluși lăsați să urle aiurea în cărucioare scumpe. Petrecăreți timpurii năvăleau de la agape de birou, împleticindu-se pe treptele rulante spre metrou. Tinerii foloseau un limbaj de care Joe și-ar fi ferit copiii. În acea zi, însă, nu avusese altă opțiune decât metroul. Sal fusese foarte categorică atunci când a spus că are nevoie de mașină.

Era cu fiica lui. Copila făcea parte din corul școlii și tocmai terminase de cântat la Catedrala Newcastle. Colinde la lumina lumânărilor, fiindcă la patru deja se însera și era întuneric înăuntru. Era o muzică frumoasă, care-l făcea mereu să plângă. Vera Stanhope, șefa lui, îi spunea mereu că e un romantic naiv.

După spectacol, s-au aventurat în vârtoarea străzii. Tocmai începuse să ningă, ceea ce pe Jessie o încânta nespus. Era solistă, iar interpretarea perfectă din acea seară îi adusese o mențiune specială din partea dirijorului. Mai erau doar zece zile până la Crăciun; ea nu mai credea de mult în Moș, era mare, dar se bucura de zăpadă. Fulgi micuți și gingași, răsuciți în rafalele de vânt ca niște mici tornade.

În metrou, Joe o ținea strâns de mână. Stăteau în picioare, toate locurile fuseseră deja ocupate. În spațiul de lângă ușa vagonului se așezaseră două fete, cam de vârsta lui Jessie, cu chipul ascuns sub fond de ten și linii negre de rimel. Lângă ele se înghesuiau doi puști. Joe îi urmărea cu privirea și nu era deloc încântat de pipăielile lor. Vera îl considera și exagerat de pudic. Nu l-ar fi deranjat puțină afecțiune între puști, dar era ceva mai mult de-atât, ceva extrem de neplăcut în felul în care băieții li se adresau fetelor. Își băteau joc de

lipsa lor de experiență „în ale străzii”. Se gândea că n-ar fi rău să le aducă la secția de poliție. Să stea Vera de vorbă cu ele despre feminism și despre dreptul femeii la respect. Ideea îi smulse un zâmbet.

Îi atrase atenția ecusonul de pe sacoul fetelor. Aparținea uneia dintre școlile private din oraș. Discutase cu Sal despre înscrierea lui Jessie la o școală particulară. Era un copil isteț și își puneau mari speranțe în ea. Cu siguranță, va merge la facultate. Poate chiar la una dintre cele renumite. Privindu-le acum pe fetele care se hlizeau prosteste, nu mai era sigur de școala privată.

Trenul opri în stație. În luminile de pe peron observă că ninge tot mai tare, cu fulgi greoi care se depuneau alene pe acoperișurile caselor. Urcă o femeie înfășurată într-o haină lungă, care găsi un loc liber ceva mai în spatele vagonului. Joe pândea scaunul pentru Jessie și s-a simțit brusc cuprins de un val irațional de antipatie. Avea părul cărunt, un machiaj discret, iar haina bine croită îi ajungea aproape de pământ. În ciuda vârstei – avea cam șaptezeci de ani – păstra o eleganță aparte. Joe își închipuia că nu duce lipsă de bani și se întreba de ce n-o fi chemat un taxi, în loc să se înghesuie în metrou cu restul pasagerilor.

La următoarea stație, vagonul se umplu cu un grup de inși la cravată și costum și cu serviete în mâini. Vorbeau în gura mare despre o conferință de vânzări. La starea în care era, Joe îi ura și pe ei – prea erau ostentativi și gălăgioși. Genul de indivizi cărora le place să iasă în evidență.

În fiecare stație, un alt val de oameni. Doar că acum era strivit lângă Jessie într-un colț, lângă ușă, și nu mai vedea mare lucru. Doar spatele unui grăsan îmbrăcat într-un tricou Newcastle United. Fără haină. Un *Georgel*<sup>1</sup> din ăla dur.

Luminile trenului pâlpăiră și, timp de câteva clipe, se făcu întuneric beznă. Ceva mai încolo, o tânără țipă. Luminile se aprinseră și trenul opri în stație.

Partington – încă puțin și ajungeau la capăt de linie. Stratul de zăpadă ajunsese deja la vreo trei centimetri. Joe spera că Sal ajunsese deja acasă, pornise centrala și pusese de ceai. Spusese ceva despre cumpărarea unui brad. El era foarte mulțumit și cu unul artificial – maică-sa nu se sinchisise niciodată să ia

<sup>1</sup> Geordie – poreclă atribuită locuitorilor din nord-estul Angliei, dar și dialectului englez vorbit de aceștia; o regiune bogată în mine de cărbune, unde foarte mulți locuitori poartă numele „George”, iar „Geordie” este un diminutiv al acestuia. Recent, termenul „Geordie” descrie și un suporter al echipei de fotbal Newcastle United. (n. trad.)

un brad adevărat – dar Sal dădea în mintea copiilor de Crăciun, trepidând toată de pregătiri și entuziasm. Joe își imagina că o să intre în casă și o să-l copleșească mirosul de brad și de mâncare. Se întreba, din nou, de ce o fi simțind cândva că acest mariaj – familia lui – nu prea-i ajunge.

Hotărî să continue drumul cu un taxi de la stația Mardle. Sal se oferise să-i ia cu mașina, dar nu voia s-o lase să conducă pe o așa ninsoare. Va da o avere pe taxi, dar merita. Ușile trenului erau încă deschise și surprinse în geam reflexia pasagerilor din spate, cărora vântul le prinsese câțiva fulgi în păr. Se îmbrăcase elegant pentru concertul de la catedrală, iar Jessie purta doar un palton peste uniformă. Își puse brațul peste umerii ei, sperând s-o încălzească. Difuzorul bâzâi și se auzi vocea vatmanului: „Scuze, oameni buni! Avem o defecțiune pe linie. N-o fi nins de-ajuns.”

Pasagerii chicotiră amuzați, prea entuziasmați de spiritul sărbătorilor ca să se mai enerveze.

– E capăt de linie, oameni buni. Va veni curând un autobuz care să vă ducă mai departe, vă arată un coleg unde e stația.

Tot trenul oftă resemnat. Pasagerii se îngrămădiră spre uși, vaitându-se de vreme, dar încântați, oarecum, de situație. Aveau ce povesti în seara aceea la bere, în tavernă. Ashworth o ținu pe Jessie pe loc, să coboare înainte bețivii și ciudații. Ajunși pe peron, își pipăi mobilul în buzunar, să sune după taxi. Mai aveau doar o stație până la Mardle. Nu era mare lucru și se gândi iar că nu avea de ce s-o cheme pe Sal. O înfășură pe Jessie sub haină, lipind-o strâns de el, și căută numărul taxiului.

Ceilalți pasageri porniră în urma unui tip de la metrou, îmbrăcat cu o vestă verde și se depărtau deja, acoperiți de rafalele de zăpadă. Luminile din tren erau încă aprinse, dar ceva mai slabe. Nici urmă de mecanic de tren. Jessie îl înghionti în coaste:

– la uite! Doamna nu s-a mișcat de pe scaun!

– Vezi-ți de treabă!

Joe ținea telefonul la ureche. Suna.

– A adormit. O fi băut prea mult la prânz.

S-a uitat mai bine și a observat că Jessie se referea la doamna în vârstă cu haina până-n pământ. Voia s-o liniștească, spunându-i că trenul nu va pleca fără să fie verificate toate vagoanele, când Jessie se desprinsese deodată de sub

haina lui și o zbughi înapoi, prin ușile încă deschise. O zgâlțâi ușor pe femeie. Întotdeauna fusese un copil bun și Joe era tare mândru de ea, dar câteodată își dorea să nu-și mai bage nasul peste tot. Compania de taxi îi răspunse la telefon, în același timp în care Jessie urlă îngrozită.

## Respect pentru oameni și cărți

## Capitolul 2

Pe strada Portului exista o singură casă, restul clădirilor adăposteau prăvălii. Casa era înaltă și cenușie, înnegrită de praful de cărbune care întinase și plaja îngustă aflată de cealaltă parte a portului. Trei etaje, un demisol și un pod. Impunător, ce-i drept. Deasupra ușii era sculptată o dată: 1885. La geamul de la demisol se zărea lumină. Înăuntru, o femeie strângea rufe de pe un grătar suspendat deasupra sobei. Le împătura cu mișcări îndemânaticе, apucând de colțuri și întinzându-le conștiincios, înainte de a le așeza în straturi pe masă. Deasupra erau luminate și alte încăperi, dar nu-ți puteai da seama din stradă cine le sunt locatarii.

Lângă casă se afla curtea lui Malcolm Kerr, separată de stradă de un gard metalic ruginit, împodobit cu niște țepușe feroce, ale cărui porți erau încuiate cu un lanț masiv, de care atârna un lacăt uriaș. Vreo două bărci obosite, bucăți de motor, niște forme umflate acoperite cu prelată – curtea părea un cimitir de vechituri. Vara, Malcolm organiza excursii de observare a păsărilor de mare pe insula Coquet; iarna, când barca *Lucy-May* nu atrăgea prea mulți turiști, se retrăgea în curte pentru a lucra la bărcile vecinilor. Zăpada atenuase conturul obiectelor din curte, dându-le parcă o umbră de mister, greu de distins. Într-un colț era un șopron, construit din tablă ondulată și lemn. Malcolm lucra adesea aici până târziu în noapte, în compania cutiilor de bere. În seara asta, însă, era întuneric și tăcut, iar în curte nicio urmă de pași.

Lângă curtea lui Malcolm se afla un depozit, unde era staționată barca de salvare; afară, spre țărm, era parcată instalația de tracțiune, care ducea barca la apă în cazuri de urgență sau pentru exerciții.

Urmau cherhanalele din Mardle: tot timpul aglomerate, zgomotoase, animate de muzica de la televizoarele fixate în pereți și de hohotele de râs ale

mușterilor. În timpul zilei, vindeau pește proaspăt, majoritatea de prin partea locului, fie la bucată, fie en-gros, într-o clădire lungă și joasă din spate. Seara, se transforma în cantină, cu câteva mese așezate în lateral. În spatele friteuzelor, două femei îmbrăcate în alb aveau obraji rumeni de căldură, în ciuda fulgilor de zăpadă care-apucau să se strecoare printre uși. Coada de clienți se întindea până-n stradă. Toți localnici. Mardle nu era un loc pentru turism, nici măcar vara. În afară de cherhanale nu mai era nimic interesant, poate doar portul, înconjurat de un zid. Bărcile deveniseră o umbră, ascunse în rafalele de omăt.

Pe cealaltă parte a străzii se afla taverna Coble și zăpada se întărise deja sub pașii localnicilor care băteau cărare între cherhana și local. Afară, vreo doi fumători pătimiși sprijineau un zid, în căutare de adăpost de vremea rea.

Lângă tavernă se ivea clădirea joasă și turtită a administrației portuare. Dincolo de ea se întindea un teren viran, folosit pe post de parcare, și, mai încolo, chiar în fața casei impunătoare cu subsol puternic luminat, se înălța Biserica Sf. Bartolomeu. Construită în stil gotic victorian, inițial pentru pescarii și minierii din zonă, în prezent era frecventată doar de o mână de cucoane în vârstă.

La capătul străzii scliffea, precum un far sau o lună pătrată, indicatorul galben cu M-ul negru specific stațiilor de metrou. Era capăt de linie. Peronul era plin de oameni care așteptau trenul pentru petrecerea de vineri seara din oraș, doar că nu apărea niciunul. Asta e strada Portului.

În casa impozantă, Kate Dewar își căra coșul de lenjerii pe scări până la du-lapul încălzit pe care-l folosea pe post de uscător, oprindu-se în treacăt în dreptul ușilor numerotate. Nu ca să asculte. Kate nu s-ar încumeta vreodată să asculte pe la uși. Doar că era casa ei și îi plăcea să știe cine mai e prin preajmă. Era liniște, însă. Poate că zăpada pune probleme pe drum. Se bucura că-i ajunseseră copiii; îi auzise mai devreme și și-i închipuia ghemuiți deja la televizor, pe canapeaua de la demisol. Instaurase regula temelor înainte de televizor, dar școala era pe sfârșite și n-avea chef să-i bată la cap și azi.

În timp ce urca treptele, i se păru că aude ușa de la intrare și se opri să asculte. Niciun sunet. Era, probabil, vântul care zgâlțâia cutia poștală. Își dădea mereu seama când bate vântul din nord, tocmai din pricina acestui zgomot specific. Dulapul încălzit pentru rufe se afla pe palierul dinspre pod, între

camera lui Margaret și raftul pe care lăsa întotdeauna, suplimentar, pliculețe de cafea și de ceai și o cutie de biscuiți de casă. Lângă raft, așezase un frigider mic, unde găseai întotdeauna o cutie de lapte. În fiecare cameră era o tavă de bun venit, dar Kate voia ca oaspeții ei să se simtă apreciați. Micile atenții îi aduceau de fiecare dată înapoi. Cu siguranță, nu zona îi atrăgea pe turiști, deoarece nu era mai nimic interesant pe strada Portului. O fereastră cu arcadă se deschidea spre curtea lui Malcolm și dincolo de ea, spre cherhanalele de la malul mării. Ninge în continuare. Putea să vadă fulgii clar în unghiul de lumină creat de felinarul străzii. Departe, pe mare, o baliză de lumină scliffea în roșu. Bărbatul ei lucrase pe vas și încă simțea un amestec de vină și durere la gândul în-tinderii pustii care începea chiar de la pragul casei.

Kate se opri o clipă și ascultă melodia care-i suna în minte. Aduse apoi cântecul la viață, fredonând. Un cântec de iarnă, corect și sobru. De dragoste în iarnă. Și se gândi iarăși la Stuart și la neverosimila îndrăgostire care-o luase pe sus la mijlocul vieții; era uimită și amețită, convinsă în acest moment că poate sacrifica orice pentru noul bărbat din viața ei. El conta mai mult decât coșmarurile lui Ryan, decât hoinăreala lui noaptea prin vecini, ca un animal de pradă când nu putea să doarmă și chiar mai mult decât episoadele de febră de care suferea uneori. Era mai important ca notele lui Chloe, cu ambiția ei îngrozitoare. Stuart, bătrân și aspru, mai degrabă un cioban decât un muzician, reușise cumva să-i redea chef de viață.

Tocmai se întorcea la apartamentul lor, când dădu nas în nas, la intrare, cu George Enderby. Haina de lână îi era încărcată de zăpadă și el o salută cu mutra lui veselă:

– Ce spui, Kate, de chestia asta: zăpadă de Crăciun! Copiii or să fie înnebuniți!

Avea o voce plină, educată, ca a celor din sud, care o ducea pe Kate cu gândul la un politician sau un actor. Kate se gândi că puștii ei erau atât de *cool*<sup>1</sup> încât și-ar fi putut construi un om de zăpadă chiar sub fund. Dar George era atât de naiv în fantezia lui despre familia perfectă, că nu avea inimă să-l dezamăgească.

– Ai dreptate, îi spuse.

<sup>1</sup> șmecheri, grozavi, la modă (n. red.)

George era reprezentatul unei edituri și călătorea cu un troler plin de cărți după el. Adesea îi lăsa și ei câte un exemplar pentru copii. Lui Chloe îi plăceau unele, mai ales cele groase care povesteau despre alte lumi, iar Ryan se prefăcea interesat, deși cititul nu era una din pasiunile lui. Lua cărțile doar ca să-i facă pe plac. Kate simțea permanent în suflet un fior de neliniște în privința lui Ryan. Puștiul nu-i făcea necazuri, dar dincolo de zâmbetul formal îl bănuia de o tristețe mare și nu știa cum s-o rezolve. Mai mult, băiatul avea și acele izbucniri de furie, care-i aminteau de Rob.

Casa îi acapara, însă, tot timpul și energia, iar Stuart îi umplea visele. Ryan nu mai vorbea cu ea de ani de zile. Își spunea că e încă mic, că adolescenții sunt complicați și nu au niciodată încredere în părinți. George era căsătorit, dar nu avea copii. I-a povestit chiar el. Îi povestea o grămadă în serile lungi, în vreme ce-și bea paharul obișnuit în salonul de oaspeți. El sorbea din whisky, iar ea se uita la ceas și aștepta să-i vină somnul. Întreținerea pensiunea aproape de una singură. Doar Margaret o mai ajuta în bucătărie, numai că, în ultimul timp, nu prea mai era de ajutor.

– Cum ți-a mers azi, George?

Știa că vânzarea de cărți nu merge grozav. Tot el îi povestise despre asta: „Nu știi ce m-aș face fără serviciu, Kate. Pentru cărți trăiesc și respir.” Știa că George nu muncește pentru salariu. Avea aceea încredere și nonșalanță față de bani care se capătă doar când te naști bogat. Se gândea că nu-i priește în căsnicie, deși nu vorbea urât de nevastă nici chiar beat fiind: „Diana mea e o minune, o femeie grozavă!”

Își scutură haina de zăpadă și se dezbracă:

– Primesc camera obișnuită, Kate?

– Sigur.

Lui George îi plăcea camera mare din spatele casei, cu vedere spre mare, și nu-l deranja că era și cea mai scumpă. „Șefii mei sunt obișnuiți cu prețurile din Londra, Kate. Nu comentează astfel de cheltuieli.”

– Stau doar vreo două zile de data asta, după care mă întorc în sud. Asta dacă nu ninge așa rău cum se anunță. Caz în care e posibil să ai un musafir nepoftit la masa de Crăciun!

Îi zâmbi abătut și Kate știa că lui George i-ar plăcea să rămână. Un prânz normal în familie, cu ea și copiii adunați în jurul mesei la demisol, iar el ar fi tăiat curcanul. Doar că, de data asta, era și Stuart și nu știa cum ar reacționa George la noua situație. Avea o suspiciune că-i cam căzuse cu tronc.

– Pregătesc o cană de ceai în salon.

Era tot un ritual de-al lui. Petrecea un timp în salon, cu laptop-ul în brațe și înconjurat de cărți, savurând ceaiul și biscuiții de casă făcuți de Margaret. Apoi, deoarece Kate nu servea cina, ieșea în stradă și alegea fie cherhanaua, fie taverna Coble pentru masa de seară. După câteva halbe de bere, se întorcea cu chef și rămânea în salon sorbind din whisky până după miezul nopții.

La demisol, Kate îi descoperi pe copii la televizor. O clipă avu impresia că se uitau la altceva și au schimbat rapid canalul, când i-au auzit pașii pe scări. Era ceva în neregulă cu ei. Îi plăcea să controleze tot și voia să știe la ce se uitau. Câteodată, se gândea că poate e prea strictă cu ei, motiv pentru care renunțaseră să mai vorbească cu ea. Erau deja mari, oricum. Vedea și ea cum sunt alții, ce necazuri aduc. Dar mai știa și cum crescuse ea: sex, droguri și muzică, atât. Nu terminase niciodată școala și își dorea mai mult pentru copiii ei.

Încă nu se schimbaseră de uniformă și avea de gând să-i trimită să se dezbrace, dar se opri. Nu avea rost să iște un scandal. *Alege-ți bătlăliile*, Kate. Văzuse chestia asta într-o revistă pentru femei și s-a gândit că are sens.

– Totul în ordine?

Chloe îi răspunse bombănind ceva, iar Ryan se întoarse cu zâmbetul lui sarcastic, care-i amintea atât de mult de taică-său. Simți cum i se strânge stomacul, privind parcă o fantomă. Plecă în bucătărie, pentru a pregăti tava lui George. Un șervet, frunze de ceai în ceainic, o cană și o sită. Lapte în carafă. Câteodată, Ryan făcea haz de eforturile ei: „Suntem la Mardle, mamă! Unde te crezi, la Ritz?” Știa că și copiii sunt ironizați din cauza maniei pe care o avea ea pentru detalii și maniere – șervete de pânză pe masă, chiar dacă mâncau doar pizza. Însă era convinsă că amănuntele contau și voia să-i pregătească pentru viitor. Își dorea mai mult pentru ei decât viața pe o stradă ruinată, într-un oraș ruinat. Și ei îi fusese cândva mai bine – taică-său fusese contabil și avusese propria firmă, până să-l răpună recesiunea – și încă o amăra teribil faptul că ajunsese astfel.